

Вѣтулка

СПИСАНИЕ ЗА ДѢЦА

КНИЖКА IV

СОФИЯ, АПРИЛЪ 1921.

ГОДИНА XVI

А п р и л ъ

Момко яха коня среброгриви,
Коня яха низъ поля и ниви.
Пжть му криви, пжтя му ще мине
Край сливаци, лозя и градини.

Кога момко край сливаци стигна,
Както яха, така ржка дигна.
Та откъсна напжпило клонче,
Накичи си среброгриво конче.

Духна вѣтъръ, клонче цвѣтъ разтвори,
Момко вѣтру потихомъ говори:
„Духай, вѣтре, духай — не запирай,
Плодни дръве съ цвѣтове покривай!“

Вѣтрецъ вѣе, момко конче яха,
Дървесата цвѣтни клони махатъ,
Клони махатъ катъ пауни бѣли,
Нашироко опашки развели.

Ранъ-Босилень